Вона бачить усе
навіть крізь зачинені двері

СЛУЖНИЦЯ

ФРІДА МАК-ФАДДЕН

Для шанувальників трилерів
«Дружина між нами» та «Намисто»

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

СЛУЖНИЦЯ

ФРІДА МАК-ФАДДЕН

ПРОЛОГ

Якщо я вийду із цього будинку, то лишень у кайданках.

Дарма я не накивала п’ятами, поки була така нагода. А тепер уже по всьому, потяг пішов. Тепер у будинку поліціянти, вони вже побачили оте, що нагорі… і шляху назад немає.

Ще секунд зо п’ять — і мені вже зачитуватимуть мої права. Не знаю, чому вони аж досі цього не зробили. Може, сподіваються в такий спосіб примусити мене вибовкати таке, про що краще мовчати.

Ну, то що… хай щастить.

Коп зі шпакуватим волоссям сидить на канапі обіч мене. Гомзається масивним тілом по італійській шкірі кольору паленої карамелі. Цікаво, а вдома в нього яка канапа? Закладаюся, що вона не коштує п’ятизначної суми, як ця. Либонь, та канапа якогось копійчаного кольору, наприклад *помаранчевого*, накрита коцом зі штучного хутра, на додачу з нерівними швами. Цікаво, коп зараз теж думає про те, яка в нього вдома канапа, і мріє мати таку саму, як ця?

Утім, найімовірніше, думає він не про канапу, а про мертве тіло на горищі.

— Отже, повторімо ще раз усе спочатку, — каже коп з характерною нью-йоркською тягучою вимовою. Він називав мені своє ім’я, але воно випало в мене з голови. Узагалі полісменам слід носити яскраво-червоні бейджики. Як ще, по-вашому, люди в глибокому стресі мають запам’ятовувати їхні імена й прізвища? Якийсь інспектор, здається. — Коли саме ви знайшли тіло?

Відповідаю не одразу. Розмірковую: можливо, от вона, та мить, коли варто почати вимагати присутності адвоката? Вони ж наче зобов’язані надати мені адвоката? Я вже підзабула, як воно ведеться.

— Приблизно годину тому, — відповідаю я.

— А нащо ви взагалі туди підіймалися?

Підтискаю губи.

— Я ж бо вже вам казала. Почула якийсь звук.

— І?..

Поліціянт подається до мене, ледь розширивши очі. На підборідді в нього коротка колюча щетина — немов сьогодні не голився. З-за напіврозтулених губ видно кінчик язика. Я не дурна — добре знаю, що він прагне від мене почути.

«Це вчинила я. Я винна. Заарештуйте мене».

Натомість відкидаюся на спинку канапи.

— Оце й усе. Усе, що мені відомо.

На інспекторовому обличчі розчарування. Щоками ходять жовна — наче він обмірковує ті речові докази, які наразі знайшли в будинку. Сушить собі мізки над тим, чи достатньо в нього підстав, щоб просто зараз надіти на мене ті кайданки. Він не впевнений. Був би впевнений — давно вже надів би.

— Коннорсе, агов!

Голос другого полісмена. Ми з моїм співрозмовником нарешті розриваємо зоровий контакт, і я скидаю погляд туди, на горішній майданчик сходів. Там стоїть інший, значно молодший полісмен. Довгі пальці вчепилися в балясу билець. Юне, без натяку на зморшки обличчя пополотніло.

— Коннорсе… — знову гукає молодший полісмен. — А ходи-но сюди. Просто *зараз*. Маєш це побачити. — Навіть звідси мені видно, як він важко сковтує, так, що смикається борлак. — Ти не повіриш…

ЧАСТИНА ПЕРША

ЗА ТРИ МІСЯЦІ ДО ТОГО

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ. МІЛЛІ

— Розкажіть-но мені про себе, Міллі.

Ніна Вінчестер ледь подається вперед на своїй канапі з облямуванням кольору карамелі. Вона сидить, закинувши ногу на ногу, з-під берега шовковистої білої спідниці трохи видно коліна. Я не надто добре розуміюся на брендах, але цілком очевидно: усе вбрання Ніни Вінчестер вартує дуже великих грошей. Її кремова блузка викликає в мене неймовірне бажання простягнути руку й помацати тканину — хай навіть цей рух означатиме, що я не матиму жодного шансу отримати цю роботу.

Справедливості заради, у мене й так жодного шансу її отримати.

— Власне… — розпочинаю я, ретельно добираючи слова. Навіть діставши всю цю бісову кількість відмов, я все одно не полишаю спроб. — Я виросла в Брукліні. Працювала в багатьох наймачів хатньою помічницею, як зазначено в моєму резюме…

Еге ж, у моєму *ретельно сфальшованому* резюме.

— Я люблю дітей. А також… — Роззираюся, видивляючись собачу жувальну іграшку чи котячий лоток. — А також тваринок.

В оголошенні про вакансію хатньої помічниці про тваринок не йшлося. Утім краще вже перестрахуватися. Адже люди, котрі люблять тваринок, завжди всім подобаються.

— Бруклін! — Місис Вінчестер широко всміхається. — Я теж зростала в Брукліні. Ми ж бо майже сусідки!

— Так, а й справді! — ствердно киваю я, хоча це геть не так.

У Брукліні чимало престижних районів — за крихітний будиночок в одному з них довелося б нирку продати. Але моє дитинство минуло зовсім не там. У цьому ми з Ніною Вінчестер не маємо геть нічого спільного, але, якщо вона воліє вірити в те, що ми були сусідками, я залюбки їй підіграю.

Місис Вінчестер заправляє за вухо пасмо золотаво-білявого волосся. У неї модна стрижка боб, завдовжки якраз така, щоб відтягнути увагу від подвійного підборіддя. Їй добряче за тридцять, і, з іншою зачіскою та в іншому вбранні, вигляд вона мала б цілком пересічний. Однак завдяки неабияким статкам жінці вдалося витиснути максимум з подарованого їй природою. Це варте поваги, хай там що.

Я над власною зовнішністю теж попрацювала — але в геть протилежному напрямі. Хай навіть я на десять років молодша за жінку, яка сидить навпроти, але мені зовсім не треба, щоб вона сприймала мене як потенційну загрозу. Тому задля цієї співбесіди вибрала довгу грубу вовняну спідницю, яку купила в секонд-генді, і поліестерову білу блузку з рукавами-«ліхтариками». Моє світло-каштанове волосся зібране й затягнуте в суворий вузол на потилиці. Я навіть купила собі важкі й геть не потрібні окуляри в черепаховій оправі, що тепер у мене на переніссі. Вигляд у мене професійний і вкрай не привабливий.

— Отже, щодо ваших обов’язків, — каже господиня. — Переважно йдеться про прибирання, інколи доведеться приготувати щось легеньке, якщо ви не проти. Чи ви добре куховарите, Міллі?

— Так, добре. — Те, що я вправно готую, — єдиний з пунктів мого резюме, який повністю відповідає дійсності. — Я чудова куховарка.

Блідо-блакитні очі Ніни Вінчестер радісно блищать.

— Чудово! Відверто кажучи, нам зрідка випадає нагода посмакувати доброю домашньою їжею. — Вона форкає. — Та хіба ж у когось нині є час на куховарство?..

Я кусаю себе за язика, утримуючись від різкого коментаря. Мені ж бо невідомо анічогісінько про те, що в неї за життя. Той факт, що ця жінка дуже заможна, ще не означає, що вона розпещена.

Утім, якби була в мене зайва сотня баксів, я поставила б її на те, що Ніна Вінчестер розпещена аж до неспромоги.

— А ще нам інколи буде потрібна допомога із Сесілією… — каже місис Вінчестер. — Наприклад, може знадобитися забрати її по обіді зі школи чи від подружки. Адже ви маєте автівку, чи не так?

Я насилу втримуюся, щоб не розреготатися, почувши запитання. Так, у мене справді є автівка… власне, це взагалі *єдине*, що в мене зараз є. Мій «ніссан», якому вже десять років, просмердів усю вулицю перед її будинком, і саме в ньому я наразі живу. Усе моє манаття лежить у багажнику. Останній місяць я спала просто на задньому сидінні.

Коли місяць проживеш у власній автівці, починаєш розуміти, які важливі в нашому житті всі ці дрібнички. Туалет. Рукомийник. Можливість випростати ноги, коли лягаєш спати. Оцього останнього мені бракує найдужче.

— Так, у мене є автівка, — кажу я.

— От і чудово! — Місис Вінчестер плескає в долоні. — Певна річ, я дам вам автокрісло для Сесілії. Їй потрібна додаткова подушка, щоб користуватися пасками безпеки. Для того щоб відмовитися від неї, Сесілія ще не вигналася у зріст, та й у вазі не дотягує. Фахівці з американської педіатричної академії вважають, що…

Поки Ніна Вінчестер розводиться про те, якими мають бути зріст і вага дитини, щоб відмовитися від використання додаткових подушок, я вирішую скористатися нагодою і роздивитися. Меблювання у вітальні суперсучасне. Такого величезного телевізора з пласким екраном мені досі взагалі не траплялося бачити. Звісно, деталізація зображення в нього просто неймовірна, а в кожній частині кімнати тут понапхано динаміків з ефектом просторового звучання, щоб досягти оптимального ефекту. В кутку — справжній камін, поличка над ним захаращена світлинами родини Вінчестерів, знятими під час поїздок до найвіддаленіших місцин у світі. Скидаю очі — стеля просто-таки запаморочливо висока, на ній висяюється мерехтлива люстра.

— А ви як вважаєте, Міллі? Адже я маю слушність, чи не так? — питає місис Вінчестер.

Кліпаю. Гарячково намагаюся згадати, про що тут щойно йшлося, і збагнути, про що вона могла мене спитати. Але намарно.

— Так, звісно, — кажу я.

Хай там про що мова, моє «так, звісно», схоже, неабияк потішило її.

— Я *така* рада, що й ви тієї самої думки!

Вона ставить ноги рівно. Потім знову закидає одну на одну. Ноги в неї грубенькі.

— І, певна річ, — веде далі вона, — залишилося ще питання оплати. Ви ж бачили суму, вказану в оголошенні, так? Вона вас влаштовує?

Сковтую слину. Сума, вказана в оголошенні, мене не просто влаштовує. Якби я була мультяшною героїнею, то в моїх очах, коли я читала те оголошення, крутилися б лічильники зі знаком долара. Проте саме обіцяна винагорода мало не віднадила мене від того, щоб надіслати резюме. Людині, яка пропонує таку зарплатню, людині, яка живе в такому будинку, ніколи не спаде на думку взяти на роботу таку, як я.

— Так, — видихаю трохи здушено. — Так, мене влаштовує.

Вона зламує брову.

— Ви ж бо в курсі, що йдеться про роботу з проживанням, так?

Це вона що, цікавиться, чи не проти я полишити свої розкішні апартаменти на задньому сидінні «ніссана»?

— Так, я знаю.

— Чудово! — Вона підсмикує сукню й зводиться. — Може, тоді я влаштую вам екскурсію будинком? Щоб ви бачили, на що зголошуєтеся?

Я теж зводжуся. Місис Вінчестер узута в черевички на підборах, навіть у них вона всього лишень на декілька дюймів[1] вища, ніж я у своїх черевичках на пласкій підошві. Утім враження таке, наче вона значно вища за мене.

— Так, авжеж! Чудова ідея!

Вона демонструє мені будинок, розповідає про нього аж так детально, що вже починаю гадати: можливо, я помилилася, хибно зрозуміла оголошення, і ця жінка — рієлторка, яка сприйняла мене за потенційну клієнтку. Будинок справді *дивовижний*. От було б у мене зайвих чотири-п’ять мільйонів доларів, я достеменно його придбала б. На додачу до першого поверху — з величезною вітальнею і кухнею зі свіжим ремонтом — є ще другий, на якому розташована спальня

містера й місис Вінчестер, кімната їхньої доньки Сесілії, кабінет містера Вінчестера й кімната для гостей — викапаний номер десь у найкращому готелі Мангеттену. А біля наступних дверей місис Вінчестер зупиняється з урочистим виглядом.

— А тут у нас… — Вона рвучко розчахує двері. — Наш домашній кінотеатр!

І справді, це кінотеатр, справдешній кінотеатр *просто в будинку* — наче мало їм першому поверсі. Справжня глядацька зала, з розташова отого величезного телевізора на ними у формі амфітеатру рядами й величезним, від підлоги аж до стелі, екраном. Навіть автомат для попкорну стоїть у кутку…

За мить я помічаю, що місис Вінчестер дивиться на мене, очікуючи реакції.

— Вау! — виголошую я; сподіваюся, у голосі звучить належний захват.

— Чудово, еге ж? — Жінка тремтить від захоплення. — У нас величезна відеотека, тож є з чого вибрати. І, певна річ, усі звичайні канали. Ще й стрімінгові сервіси підключено.

— Певна річ, — киваю я.

Вийшовши нарешті з кінотеатру, ми підходимо до останніх дверей у самісінькому кінці коридору. Ніна зупиняється, поклавши руку на дверну ручку.

— Це моя майбутня кімната? — питаю я.

— Так, майже.

Вона натискає на ручку. Та піддається, голосно рипнувши. Мимоволі зауважую, що ці двері — зі значно грубішої деревини, ніж усі інші. А за дверима — темні сходи.

— Ваша кімната нагорі. У нас є ще мансардний поверх.

Темні, вузькі сходи зовсім не такі розкішні, як усе в цьому будинку, — і що, невже справді так важко було вкрутити тут бодай якусь лампочку? Але, звісно, я звичайна челядь. Ніхто й не розраховував, що на облаштування моєї кімнати витратять таку саму суму, як на той домашній кінотеатр.

Піднявшись сходами, опиняємося у вузькому коротенькому коридорі. На відміну від першого поверху, тут стеля аж лячно низька. Мене довготелесою не назвеш, але виникає мимовільне бажання втягнути голову в плечі.

— У вас буде свій санвузол. — Вона киває на двері ліворуч. — А оце — ваша майбутня кімната…

Місис Вінчестер рвучко прочиняє інші двері. Усередині темно, хоч в око стрель, аж тоді вона смикає за якийсь поворозок — і вмикається світло.

Кімната крихітна. Іншого визначення тут годі знайти. Але якби ж то лишень це!.. На додачу стеля тут укісна, це справді мансарда. У глибині кімнати стеля вже десь на рівні моєї талії. У спальні Вінчестерів стоїть величезне ліжко, гардероб і туалетний столик з горіхового дерева. У цій кімнаті — маленьке односпальне ліжко, приземкувата книжкова шафа й крихітний комод із дзеркалом. Над ним угорі — дві лампочки без плафонів.

Словом, кімната дуже непоказна, але мене це влаштовує. Якби вона була аж *надто* затишна, я була б певна, що робота мені не світить. А те, що ця кімната така миршавенька, означає: вимоги в господині не такі вже й високі, а отже, у мене є крихітний, мацюпусінький шанс.

Однак щось тут є… Щось, що мене непокоїть.

— Перепрошую, що кімната така маленька, — місис Вінчестер зсуває брови. — Але тут вас ніхто не турбуватиме.

Підходжу до одинарного вікна. Воно таке саме маленьке, як і кімната. Майже з мою долоню завбільшки. А виходить на заднє подвір’я. Там, унизу, садівник — я вже бачила його на головному подвір’ї, коли заходила в будинок, — підстригає живопліт величезними садовими ножицями.

— То що скажете, Міллі? Вам подобається?

Озираюся й бачу: місис Вінчестер усміхається. Я досі не годна до пуття визначити, що саме мене непокоїть. Щось у цій кімнаті викликає в мене страх — шпарка кулька вовтузиться десь у сонячному сплетінні.

Либонь, це через вікно. Воно виходить на задній двір. Якщо вскочу в халепу та спробую покликати на допомогу, мене просто ніхто не побачить. Можна буде горлати й верещати аж до скону, жодна жива душа не почує.

Але кого я намагаюся надурити? Мені пощастить, якщо я зможу жити в цій кімнаті. У мене буде власний санвузол, справжнє ліжко, на якому можна лежати, випроставши ноги. Це крихітне ліжко, порівняно із заднім сидінням мого авто, здається таким привабливим, що мені сльози мало не нагортаються на очі.

— Бездоганно, — кажу я.

У місис Вінчестер моя відповідь, схоже, викликає захват.

Вона веде мене назад темними сходами. Ми спускаємося на другий поверх, і, лишень опинившись на нижньому сходовому майданчику, я зводжу дух. Це ж треба, я навіть не усвідомлювала, що затамувала його. Щось у тій кімнаті було моторошне, але, якщо мені пощастить отримати цю роботу, я на те не зважатиму. Взагалі не зважатиму.

Плечі мої нарешті розпружуються, я вже розтуляю губи, щоб поставити ще одне запитання, коли позаду нас лунає чийсь голос.

— Мамусю?..

Рвучко завмираю. Озираюся й бачу маленьку дівчинку, яка стоїть у нас за спинами. У неї такі самі світло-блакитні очі, як у Ніни Вінчестер, але ще на кілька відтінків світліші. Волосся не просто біляве — воно майже біле. Вбрана дівчинка в блідо-блакитну сукенку з білими торочками. І дивиться на мене так, наче бачить наскрізь. От просто *душу* мою бачить.

Пам’ятаєте оті фільми про всілякі жахливі культи й моторошних діточок, які вміють читати думки, вклоняються дияволу, живуть на кукурудзяному полі? От якби комусь спало на думку провести кастинг для такої жахачки, роль достеменно отримала б оця мала. Навіть прослуховування проводити не знадобилося б. Режисер, щойно глянув би на неї, одразу заявив би: «Так, ти в нас гратимеш лячну дівчинку номер три».

— Сісі! — вигукує місис Вінчестер. — Ти вже повернулася із заняття балетом?

Дівчисько повільно киває.

— Так, мене підвезла мама Белли.

Місис Вінчестер обіймає малу за худорляві плечі, але вираз обличчя тієї не змінюється, а блідо-блакитні очі прикуті до мого обличчя. У мене що, проблеми з психікою? Чого б то я вирішила, що дев’ятирічне дівчисько замислило собі мене вколошкати?

— А це Міллі, — каже доньці місис Вінчестер. — Міллі, це моя донька, Сесілія.

Очі в Сесілії — наче два океани в мініатюрі.

— Приємно познайомитися, Міллі, — каже вона чемно.

Отож імовірність, що дівчисько закатрупить мене уві сні, якщо я отримаю цю роботу, становить щонайменше відсотків двадцять п’ять. Але я все одно хочу цю роботу.

Місис Вінчестер цьомкає доньку в біляву маківку, а тоді мала стрімко зникає у своїй кімнаті. У неї там, авжеж, є моторошний ляльковий будиночок, мешканки якого вночі оживають. Може, вколошкає дівчисько мене не власноруч, а доручить це котрійсь зі своїх ляльок.

Та ну, що за дурниці. Мабуть, дівчинка нівроку. Те, що вона вбрана в ту страхолюдну сукенку, через яку скидається на маленького привида вікторіанської доби, — зовсім не її провина. І загалом я люблю дітлашню. Попри те що протягом останніх десяти років небагато мені випадало шансів поспілкуватися з ними.

Коли ми повертаємося на перший поверх, я розпружуюся. Місис Вінчестер лагідна й доволі притомна — як для такою мірою заможної пані. Вона надалі розводиться про будинок, про доньку, про роботу, але я слухаю її хіба краєм вуха. Це чудова посада — от і все, чого я певна на сто відсотків. Я правицю віддала б за цю роботу.

— У вас є якісь запитання, Міллі? — питає господиня.

Хитаю головою.

— Ні, місис Вінчестер.

Вона цокає язиком.

— Будь ласка, звіть мене Ніною. Якщо ви тут працюватимете, я почуватимуся геть по-дурному, коли ви звертатиметеся до мене «місис

Вінчестер». — Вона сміється. — Наче я якась грошовита стара порхавка…

— Дякую, Ніно, — озиваюся я.

Обличчя її яснішає. Хоча, можливо, річ у водоростях чи шкірці огірка — якими там засобами для шкіри користуються заможні люди? Ніна Вінчестер — з тих пані, котрі регулярно відвідують спа.

— У мене добре передчуття, Міллі. Серйозно, дуже добре.

Складно не заразитися її ентузіазмом. Складно притлумити вогник надії, коли вона стискає мою загрубілу долоню своїми гладенькими, наче в дитини, пальчиками. Мені так хочеться вірити, що протягом кількох наступних днів Ніна Вінчестер мені зателефонує і запропонує місце помічниці у себе в будинку! Що в мене буде нарешті змога полишити мій «ніссан»-палац. Мені так кортить у це вірити.

Проте, хай там що Ніна за людина, вона достеменно не дурепа. Вона не найматиме на роботу жінку, не дозволить їй жити під своїм дахом і дбати про свою дитину, попередньо не довідавшись про неї деталі. А тільки-но довідається…

Важко сковтую клубок у горлі.

Стоячи на ґанку, Ніна Вінчестер лагідно прощається зі мною.

— Дуже дякую, що зголосилися прийти на співбесіду, Міллі. — Простягає руку та ще раз стискає мої пальці. — Обіцяю, невдовзі я повідомлю вам своє рішення.

Нічого вона мені не повідомить. У цьому дивовижному будинку я востаннє. І почнімо з того, що мені взагалі не варто було сюди приходити. Слід було подавати резюме на вакансію, на яку маю реальні шанси, замість пхатися сюди й марнувати свій та її час. Подалася б краще кудись у ресторан швидкого харчування.

Садівник, якого я бачила з вікна горища, знову порається на моріжку перед будинком. В руках у нього досі ті здоровенні ножиці, зараз він підстригає живопліт просто перед будинком. Він кремезний, на ньому футболка, яка виставляє на позір приголомшливі біцепси та майже не приховує татуювань. Садівник поправляє бейсболку, і його темні, дуже темні очі на мить зустрічаються з моїми.

Скидаю руку на знак вітання.

— Привіт, — гукаю я.

Чоловік витріщається на мене. Не відповідає на вітання. Не вшановує мене навіть наказом не займати його дорогоцінний моріжок. Просто дивиться.

— І мені приємно познайомитися… — бурмочу собі під ніс.

Виходжу через металеву автоматичну браму в паркані, який оточує маєток, і простую до своєї автівки-оселі. Востаннє озираюся на садівника й помічаю, що він досі проводжає мене очима. Щось у виразі його обличчя змушує мене відчути, як сироти на хребті виступають. Аж тоді він хитає головою, ледь-ледь, майже непомітно. Наче намагається мене попередити.

Але так і не каже жодного слова.

1 Один дюйм дорівнює 2,54 сантиметра.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Коли живеш у автівці, доводиться все максимально спрощувати.

От, наприклад, тут не замутиш людної туси. Ані тобі вечірок із сиром та вином, ані тобі гри в покер цілу ніч. Але це не проблема, бо людей, з якими я хотіла б зустрітися, немає. А от де сходити в душ — то значно серйозніше питання. За три дні опісля того, як мені дали копняка з моєї квартири-студії — і за три тижні після того, як мене звільнили з роботи, — я натрапила на заправку, що мала громадську душову. Побачивши її, я мало не розридалася від щастя. Так, про якусь приватність годі було мріяти, а ще в тій душовій було відчутно запах сечі… Однак тієї миті мені страшенно кортіло вимитися.

Тепер я обідаю на задньому сидінні автівки. У мене є електроплитка, що її з якоїсь особливої нагоди можна ввімкнути в гніздо автомобільного підкурювача, але переважно я харчуюся сандвічами. Цілими купами сандвічів. У мене є крихітний холодильничок, де я зберігаю м’ясну нарізку й сир, а ще — буханець білого хліба. У супермаркеті він коштує дев’яносто дев’ять центів. Ну, а ще, звісно, у мене є снеки. Пакетики чипсів. Крекери з арахісовим маслом. Печиво з кремовою начинкою. Варіантів шкідливої для здоров’я їжі на світі існує просто безліч.

Сьогодні моє меню складається із шинки й американського чедера, а присмачені мої сандвічі неабиякою порцією майонезу. Відкушуючи черговий шматочок, я щосили намагаюся не думати про те, як мене вже нудить від сандвічів.

Саме коли я примушую себе нарешті втоптати половину сандвіча, у кишені деренчить телефон. У мене один з тих телефонів-розкладачок, з передплаченим тарифним планом, що їх люди використовують лишень за двох умов: або коли збираються скоїти злочин, або коли вирішили гайнути в минуле років так на п’ятнадцять. Але телефон мені потрібен, і це єдиний варіант, який я можу собі дозволити.

— Вільгельміно Келловей? — уривчасто питає слухавка жіночим голосом.

Повне ім’я змушує мене мимоволі скривитися. Вільгельміною звалася батькова матінка, яка давно вже на тому світі. Не знаю, що то мають бути за психопати такі, щоб назвали доньку Вільгельміною. Утім з батьками я не спілкуюся (а вони, відповідно, не спілкуються зі мною), тому цікавитися трохи запізно. Хай там як, я завжди була Міллі, і під час спілкування намагаюся донести це до співрозмовника якомога швидше. Але щось мені підказує: з людиною, яка мені зараз телефонує, ми ще не скоро перейдемо до того, щоб величати одна одну на ім’я.

— Так? А це?..

— Міс Келловей, це Донна Стентон зі «Смачнобургерів».

А, так, звісно… «Смачнобургери» — ота сумнівна забігайлівка швидкого харчування, куди я кілька днів тому ходила на співбесіду. Серед моїх обов’язків буде розігрівання булочок для бургерів і робота за касою. Утім, якщо працюватиму сумлінно, матиму шанс на підвищення. Ба більше, шанс на те, що вдасться заробити достатньо, щоб знайти собі нормальне житло.

Певна річ, робота, яку мені справді хотілося б отримати, — служниця у Вінчестерів. Проте відтоді, як я ходила на співбесіду до Ніни Вінчестер, минув уже тиждень. Тож можна з усією впевненістю стверджувати, що робота мрії мені не дісталася.

— Я просто хотіла повідомити, — веде тим часом міс Стентон, — що ми вже знайшли кандидатку на вакансію у «Смачнобургерах». А вам бажаємо успіху в подальшому пошуку роботи.

Шинка із чедером руба стають у горлі. А я ж читала в мережі, що в «Смачнобургерах» не дуже високі вимоги до персоналу. І вважала, що в мене є крихітний шанс отримати посаду навіть попри бурхливе минуле. То була остання співбесіда, про яку мені вдалося домовитися, відколи місис Вінчестер мені не перетелефонувала — і тепер мене охоплює розпач.

Я більше не можу жерти сандвічі в автівці.

Просто не можу.

— Міс Стентон, — кажу квапливо. — Можливо, ви могли б узяти мене на роботу до якоїсь іншої філії вашої мережі? Я справді сумлінна

працівниця. Дуже відповідальна. Я завжди…

Затинаюся. Моя співрозмовниця вже поклала слухавку.

У правиці в мене сандвіч, лівицею я стискаю телефон. Це безнадійно. Ніхто не хоче брати мене на роботу. Всі потенційні працедавці сприймають мене однаково. А мені ж так потрібно почати все з початку! Я ж бо гаруватиму, мов коняка, якщо доведеться! Я докладатиму максимум зусиль.

Намагаюся придушити сльози, що нагортаються на очі… хоча бозна нащо. Адже тут, на задньому сидінні «ніссана», ніхто не побачить, як я рюмсаю. Немає на світі жодної людини, якій було б до мене небайдуже. Батьки умили руки ще понад десять років тому.

Телефон знову деренчить. Виринаю з виру жалощів до себе, бідосі. Тильним боком долоні витираю очі й натискаю на зелену кнопку, приймаючи виклик.

— Так? — кажу хрипко.

— Вітаю. Це ж Міллі?

Голос здається непевно знайомим. Притискаю телефон до вуха, серце заходиться.

— Так…

— Це Ніна Вінчестер. Пам’ятаєте, ви були в мене на співбесіді минулого тижня?

— Т-так… — Щосили прикушую нижню губу. Нащо вона мені телефонує? Я була певна, що вона вже знайшла собі служницю й вирішила не повідомляти мені, що вакансію закрито. — Так, звісно.

— Словом, якщо ви досі зацікавлені в цій вакансії, ми залюбки запропонуємо вам роботу.

Кров рине до голови. Я відчуваю раптове запаморочення. «Ми залюбки запропонуємо вам роботу». Це вона що, серйозно? Імовірність того, що мене приймуть «Смачнобургери», існувала принаймні якась, але було просто неймовірним, що така жінка, як Ніна Вінчестер, може запросити мене до свого будинку. Те, що вона дозволить у себе *жити*!..

Може, вона просто не перевірила мої рекомендації? Не стала шукати про мене інформацію? Може, вона такою мірою зайнята, що в неї

просто не дійшли до того руки? А можливо, вона з тих жінок, які пишаються своєю інтуїцією?..

— Міллі? Ви мене чуєте?

Усвідомлюю, що увесь цей час ані пари з вуст не пустила — аж такою мірою я вражена.

— Так, чую.

— То що, вас ще цікавить вакансія?

— Так… — Я щосили стараюся, щоб голос не звучав надміру життєрадісно. — Так, звісно. Я залюбки працюватиму на вас.

— Працюватимете *у* мене, — виправляє мене Ніна.

Придушено сміюся.

— Так. Звісно.

— То коли ви зможете розпочати?

— Ем… а коли вам буде зручно?

— Якнайшвидше! — Ох, як мені хотілося б уміти сміятися так, як Ніна! У мене сміх зовсім інший. Якби ж то я могла клацнути пальцями й просто помінятися з нею місцями! — У нас тут ціла купа випраної білизни, яку треба розкласти по шафах!

Сковтую слину.

— То, може, завтра?

— Це було б просто ідеально! Але хіба вам не потрібен час на те, щоб зібрати речі?

Дуже не хочеться втаємничувати її в те, що увесь мій крам зараз лежить у багажнику моєї автівки.

— Я дуже швидко збираюся.

Вона знову сміється.

— Мені подобається ваш настрій, Міллі. Чекаю не дочекаюся, коли ви приїдете до нас і станете до праці.

Поки ми з Ніною домовляємося щодо мого завтрашнього першого робочого дня, я сушу собі мізки от над чим: чи ставилася б вона до мене так само, якби знала, що останні десять років мого життя минули за ґратами?..

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Наступного ранку я приїжджаю до будинку Вінчестерів, коли Ніна вже відвезла Сесілію до школи. Паркуюся біля металевого паркану, що ним оточено ділянку. Ніколи раніше не бачила будинку, який мав би такий паркан, і тим паче не жила в такому. Але ці мажорні обійстя на Лонг-Айленді всі ховаються за парканами. Зважаючи на те, який низький тут рівень злочинності, аж такі заходи безпеки здаються надмірними. Але ж хто я така, щоб про це судити? За інших рівних умов, якби в мене був вибір між будинком з парканом і будинком без паркану, я теж вибрала б варіант із парканом.

Брама під час минулого мого візиту була прочинена, але зараз зачинена. І, що цілком природно, замкнута. Якусь мить стовбичу незрушно, поставивши біля ніг дві свої сумки з речами. Намагаюся зрозуміти, як же мені потрапити досередини. Щось не бачу я тут дзвоника… Але онде отой садівник — знову порається з лопатою на моріжку.

— Перепрошую! — гукаю я.

Чоловік кидає на мене погляд через плече, а тоді знову заходиться копати. Який ґречний хлоп мені стрівся!

— Перепрошую! — повторюю я, цього разу достатньо голосно, щоб він не міг вдати, буцімто не чує.

Цього разу чоловік повільно, дуже повільно спинається на ноги. І так само неквапом простує величезним моріжком до брами. Відтак стягає з рук грубі гумові рукавички й питально зводить брови.

— Добридень! — вітаюся, намагаючись не виказувати хвилювання. — Мене звати Міллі Келловей, у мене сьогодні перший робочий день у цьому будинку. На мене чекає місис Вінчестер, і я хотіла б потрапити досередини.

Чоловік нічого на це не відповідає. Здалеку я завважила тільки, що він неймовірно високий (принаймні на голову вищий від мене!), і біцепси в нього завбільшки з моє стегно кожен. Але тепер зблизька я розумію, що на додачу він узагалі дуже нівроку. На позір йому

тридцять із хвостиком. У нього густе чорнюще волосся, зараз вологе від поту, оливкова шкіра. Словом, брутальна чоловіча врода. Але найдужче вражають мене його очі. Вони чорні — такі чорні, що райдужку не відрізнити від зіниці. І щось у його погляді змушує мене позадкувати на крок.

— Емм… Чи могли б ви мені допомогти?

Чоловік нарешті розтуляє губи. Я очікую, що зараз мені порадять зникнути геть з очей або вимагатимуть якесь посвідчення особи, але натомість у мене стріляють якоюсь італійською скоромовкою. Ну, тобто мені здається, що італійською. Жодного слова італійською я не знаю, але якось дивилася кіно із субтитрами. За звуком наче схоже.

— Ой… — підсумовую я, коли він завершує свій монолог. — То… еммм… Англійською ви не володієте?

— Англійська? — каже він з таким божевільним акцентом, що я наперед розумію, якою буде відповідь. — Ні. Англійська не володіти.

Просто чудово. Кашляю, прочищаючи горло та обмірковуючи, як найкраще пояснити цьому хлопцеві, чого ж я від нього домагаюся.

— Отже, я… — тицяю собі в груди, — я працюю в місис Вінчестер… — Тепер я тицяю в будинок. — Мені треба… зайти. — Вказую на замок. — *Зайти*.

Він супить брови — оце й уся відповідь. Просто дивовижно.

Я вже ладна витягти телефон і набрати Ніну, коли раптом чоловік задкує на крок, натискає якусь кнопку, і хвіртка прочиняється — неквапом, наче в уповільненій зйомці.

Тепер, коли можна ввійти, я маю нагоду роздивитися будинок, який в осяжному майбутньому буде мені прихистком. У будинку два поверхи й горище. Завдовжки приблизно як квартал у Брукліні. А ще він просто-таки засліпливо-білосніжний, мабуть, щойно пофарбований, і зовні наче сучасний, але хіба ж я знаюся на архітектурі? З упевненістю можу сказати лишень одне: на вигляд цей маєток такий, наче в людей, які тут живуть, водиться забагато грошви й вони не втямлять, що з нею робити.

Беруся за ручку однієї із сумок, але садівник випереджає мене. Навіть оком не змигнувши, піднімає обидві сумки однією рукою і

простує до ґанку. А валізи ці важезні — адже в них буквально все моє майно, за винятком автівки. Я дуже вдячна, що садівник допоміг мені їх нести.

— *Gracias*, — кажу я.

Він спантеличено дивиться на мене. Гм… здається, це іспанською, а не італійською. Та й таке…

Тицяю собі в груди.

— Міллі, — кажу я.

— Міллі. — Він киває на знак того, що зрозумів, а тоді вказує на себе. — Я Ензо.

— Приємно познайомитися, — кажу ніяково, хай навіть він мене не зрозуміє. Але, Боже милий, якщо він тут живе, якщо він тут працює, то принаймні *кілька слів* англійською він мусив запам’ятати!

— *Piacere di conoscerti*[2], — каже він.

Мовчки киваю. Схоже, із садівником ми вже потоваришували.

— Міллі, — повторює він своїм шаленим італійським акцентом. Здається, наче він збирається щось сказати, але йому бракує знання мови. — Ти…

Сичить якесь слово італійською, аж тут ми обоє чуємо, як прочиняються вхідні двері. Ензо квапиться назад на моріжок і заходиться з демонстративною старанністю правувати своїм садовим причандаллям. Я заледве розчула те слово, що він його промовив. *Pericolo*. Хай там що воно означає. Може, це такий безалкогольний напій, і садівник потерпає від спраги. «Peri cola — бери колу!»

— Міллі! — Ніна, здається, аж нетямиться від радості, побачивши мене. Такою мірою нетямиться, що раптом рвучко обіймає мене. — Я така рада, що ви вирішили працювати в нас! Я просто-таки відчула, що між нами одразу виник якийсь зв’язок! Розумієте, про що я?

Так я й думала. Вона в нас вважає себе жінкою з добре розвинутою інтуїцією, а тому просто не стала шукати про мене відомості. Тепер треба подбати про те, аби в неї ніколи не виникло жодних причин для недовіри.

— Так, я розумію, про що ви. Я теж це відчула.

— Заходьте, заходьте!

Ніна хапає мене попід лікоть і заводить до будинку, геть не зважаючи на те, що я насилу тягну дві свої важезні сумки. Ні, я, авжеж, не сподівалася, що вона запропонує мені допомогти. Таке б їй і на думку не спало.

Мимоволі зауважую, що зараз будинок виглядає зовсім по-іншому, ніж під час моїх попередніх відвідин. Серйозно, зовсім по-іншому! Коли я приходила на співбесіду, будинок Вінчестерів аж блищав — усе здавалося мало не стерильним. Але зараз він скидається на свинарник. Кавовий столик біля канапи захаращений шістьма чашками (у всіх якесь липке на позір питво), стосами пожужмлених газет і журналів та перехнябленою упаковкою з-під піци. По всій вітальні розкидано одяг і сміття. На столі залишки вчорашньої вечері.

— Як бачите, — каже Ніна, — ви приїхали саме вчасно.

Отже, Ніна Вінчестер нечупара. От у чому її таємниця. Мені знадобиться кілька годин, щоб привести будинок до ладу. А може, навіть кілька днів. Але мене це влаштовує — я ж бо так хотіла займатися чесною важкою працею! Мені подобається те, що я потрібна. Якщо зможу стати для господині незамінною, зменшиться ризик, що вона випхає мене під три чорти, у тому разі як (чи то пак коли) дізнається правду.

— Я лишень сумки віднесу в кімнату, гаразд? — кажу я. — А тоді все приберу.

Ніна ущасливлено зітхає.

— Ви просто диво, Міллі. Дуже вам дякую. Також… — Вона хапає сумочку, що лежить на кухонній стійці, порається в ній, а тоді видобуває айфон останньої моделі. — От, я вам дещо купила. Минулого разу я звернула увагу на те, що телефон у вас дуже застарілий. На випадок, якщо в мене виникне потреба з вами зв’язатися, я хочу, щоб у вас був надійний апарат.

Я нерішуче беру до рук новісінький айфон.

— Отакої. Це дуже щедро з вашого боку. Але, боюся, я все одно не зможу поки що дозволити собі оплачувати тарифний план…

Вона на це лишень відмахується.

— Я додала вас до нашого сімейного тарифу. Це дуже дешево, майже задарма.

«Майже задарма»? Маю таке відчуття, наче те, що вона має на увазі під цим, дуже відрізняється від мого розуміння цієї фрази.

Перш ніж устигаю заперечити, зі сходів у мене за спиною лунає звук кроків. Озираюся й бачу чоловіка в сірому діловому костюмі, який спускається з другого поверху. Коли він зауважує мене посеред вітальні, то рвучко зупиняється в узніжжі сходів, вочевидь, вражений моєю появою. Очі його розширюються ще дужче, коли бачить мої сумки.

— Енді! — вигукує Ніна. — Ходи-но сюди, познайомся з Міллі!

А це, мабуть, Ендрю Вінчестер. Коли я шукала в гуглі відомості про родину Вінчестерів, у мене очі мало з очниць не випали, коли я побачила, які в цього чоловіка статки. Після того багатозначного числа домашній кінотеатр і металевий паркан навколо маєтку вже не здаються аж такою дивовижею. Він бізнесмен, якому від батька дісталася успішна компанія, і відтоді він збільшив її прибутки. Але, судячи з його здивованого обличчя, цілком зрозуміло, що всі проблеми, пов’язані з домашнім господарством, він доручив розв’язувати дружині. А в неї, схоже, з голови випало: треба попередити його про те, що вона найняла хатню помічницю з проживанням.

— Добридень… — Містер Вінчестер, ледь насупивши брови, заходить до вітальні. — Міллі, так? Перепрошую, я не знав…

— Енді, я ж тобі про неї розповідала! — Дружина злегка схиляє голову до плеча. — Я казала, що нам треба найняти когось, щоб допомогли з прибиранням, куховарством і Сесілією. Я ж бо достеменно тобі казала!

— Так, звісно… — Обличчя його нарешті розгружується. — Ласкаво просимо, Міллі. Ваша допомога нам справді не завадить.

Ендрю Вінчестер простягає руку, щоб я потиснула. Складно не помітити, що він чоловік навдивовижу вродливий. Проникливі карі очі, пишне волосся кольору червоного дерева, сексуальна ямочка на підборідді. А ще просто-таки неможливо не завважити, що він значно привабливіший за свою дружину, навіть попри те, яка вона плекана. Це

здається мені трохи дивним. У цього хлопа грошей як бруду, врешті-решт. Він міг би обрати будь-яку жінку, котру заманеться. Те, що він не взяв собі за половину двадцятирічну модельку, заслуговує неабиякої поваги.

Пхаю свій новий телефон у кишеню джинсів і потискаю його руку.

— Приємно познайомитися, містере Вінчестере.

— Будь ласка… — Він лагідно всміхається мені. — Будь ласка, звіть мене Ендрю.

Коли він це промовляє, щось у виразі обличчя Ніни Вінчестер змінюється. Вона підтискає губи, очі її звужуються. Не знаю чому. Вона ж бо й сама запропонувала звертатися до неї на ім’я. Крім того, аж ніяк не схоже на те, що Ендрю Вінчестер підбиває до мене клинці. Він чемно дивиться просто мені в очі, погляд його не опускається нижче моїх ключиць. Власне, не те щоб йому було що роздивлятися — навіть попри те що сьогодні я не стала надівати ті окуляри в черепаховій оправі, у свій перший робочий день я вбралася в непоказну блузку й зручні блакитні джинси.

— Хай там як, — різко каже Ніна, — хіба тобі ще не час до офісу, Енді?

— А, звісно. — Він поправляє сіру краватку. — У мене о пів на десяту зустріч у місті, тож варто поквапитися.

Ендрю цілує Ніну в губи довгим поцілунком і стискає її плече. Наскільки я встигла зрозуміти, шлюб у цих двох щасливий. А Ендрю здається доволі земною людиною як на чоловіка, чиї статки обраховують восьмизначною сумою. А як він послав їй поцілунок рукою, уже стоячи у дверях… Він точно кохає свою дружину.

— У вас дуже милий чоловік, — звертаюся я до Ніни, коли за ним зачиняються двері.

В очах її знову той самий похмурий, підозріливий вираз.

— Ви так вважаєте?

— Ну… так, — кажу обережно. — Я про те, що він наче… чи ви давно вже одружені?

Ніна задумливо дивиться на мене. Але, замість відповісти на моє запитання, раптом цікавиться:

— А де ваші окуляри?

— Прошу?

Вона зводить брову.

— Під час співбесіди ви були в окулярах, еге ж?

— А, так. — Мені страшенно не хочеться визнавати, що ті окуляри були зі звичайними скельцями, що то була просто спроба здаватися розумнішою і серйознішою. І так, менш привабливою. Здаватися такою, що не становить загрози. — Я… еееее… Я сьогодні в контактних лінзах.

— Серйозно?

Не знаю, нащо я збрехала. Можна ж було просто сказати, що в мене в цілому не дуже поганий зір. Натомість я остаточно забрехалася й приплела ще контактні лінзи на додачу, які, авжеж, не ношу.

Відчуваю, що Ніна придивляється до мене, ніби намагаючись зауважити ті лінзи.

— А хіба лінзи — це… це якась проблема? — питаю нарешті я.

Праве око в неї смикається. На якусь мить мені стає лячно: а що, як вона зараз накаже мені забиратися під три чорти? Аж тоді її обличчя лагіднішає.

— Певно, що ні. Просто мені здалося, ці окуляри вам *так* личать! Просто дивовижно! Надівайте їх якомога частіше!

— Так, звісно. — Тремтливою рукою перехоплюю ручку однієї зі своїх сумок. — Може, я спочатку віднесу речі до себе нагору, а тоді розпочну прибирання?

Ніна плескає в долоні.

— Чудова ідея!

І знову вона не пропонує допомогти мені із сумками, поки ми деремося двома маршами сходів на горище. Десь на середині другого маршу виникає враження, що в мене зараз обірвуться руки. Втім у Ніни не виникає бажання зупинитися на мить, аби бодай дати мені змогу перехопити ті бісові сумки зручніше. Зітхаю полегшено, коли нарешті важко ставлю вантаж на підлогу у своїй новій кімнаті. Ніна смикає за поворозок і вмикає дві лампочки, що освітлюють моє нове помешкання.

— Сподіваюся, вам сподобається, — каже вона. — Я вирішила, що тут вам буде затишніше — ніхто не турбуватиме, ще й власний санвузол матимете.

Можливо, вона почувається винною через те, що їхня величезна кімната для гостей порожнює, поки я житиму в кімнатці, завбільшки немов комірка для віників. Але мене все влаштовує. Та будь-яке приміщення, більше за заднє сидіння моєї автівки, — це вже справжній палац! Не дочекаюся, коли сьогодні настане мить лягти спати на це ліжко… Я просто до непристойного вдячна.

— Усе бездоганно, — кажу я чесно.

Окрім ліжка, комода й книжкової шафи помічаю, що в кімнаті є ще дещо, чого я тоді, першого разу, не помітила. Крихітний мініхолодильник, десь фут[3] заввишки. Він увімкнений і ритмічно гуде. Нагинаюся й прочиняю дверцята.

У холодильнику лишень дві вузенькі полички. На горішній лежить три маленькі пляшки води.

— Запобігати зневодненню дуже важливо, — виголошує Ніна серйозно.

— Так, авжеж…

Побачивши спантеличений вираз мого обличчя, вона усміхається.

— Певна річ, це ваш холодильник і ви можете класти туди що заманеться. Я просто вирішила, ну, щоб він не порожнював.

— Дякую.

Узагалі не так уже це й дивно. Хтось залишає на подушці ментолові льодяники як приємний сюрприз. А Ніна от вирішила залишити три пляшечки води.

— Хай там як… — Ніна витирає долоні об стегна, хоча руки в неї чисті. — Не заважатиму вам. Розкладайте речі й беріться до прибирання. А я піду готуватися до зустрічі АБВ.

— АБВ?

— Асоціації батьків і вчителів. — Вона знову широко всміхається. — Я її віцепрезидентка.

— Чудово, — кажу я, тому що саме це вона воліє почути. Ніну дуже легко потішити. — Зараз я хутенько розпакую речі й стану до праці.

— Дуже вам дякую. — Її пальці легенько торкаються моєї руки. Вони в неї теплі й сухі. — Ви мені просто життя врятували, Міллі. Я страшенно рада, що ви тут.

Ніна йде до дверей, я вже кладу руку на ручку, щоб зачинити їх за нею… аж тоді дещо впадає мені у вічі.

От що муляло мені в цій кімнаті, відколи я вперше сюди потрапила! Мені раптом стає млосно.

— Ніно?

— Так?

— А чому… — Я кашляю, прочищаючи горло. — Чому замок на дверях *ззовні*, а не зсередини?

Ніна опускає очі на дверну ручку, наче аж дотепер ніколи цього не помічала.

— Лишенько! Перепрошую. Ми раніше використовували цю кімнату як комірку, тому, певна річ, замок встановили ззовні. Але потім я вирішила, що тут житиме обслуга, а замок ми так і не переставили.

Якщо комусь спаде таке на думку, мене завиграшки можна замкнути в цій кімнаті. А тут лишень одне вікно, та й те виходить на заднє подвір’я. Ця комірка здатна стати смертельною пасткою!

Але, власне, нащо комусь мене в ній замикати?..

— А можна мені ключ від кімнати? — питаю я.

Вона знизує плечима.

— Та я навіть не пам’ятаю, куди його поклала.

— Можна зробити дублікат.

Світло-блакитні очі ледь звужуються.

— Нащо? Що такого ви збираєтеся зберігати в кімнаті, що нам зась це бачити?

У мене падає щелепа.

— Я… Нічого такого зберігати я не збираюся, просто…

Ніна регоче, закинувши голову.

— Я жартую! Це ж бо *ваша* кімната, Міллі! Якщо хочете мати ключ, я вам його зроблю, слово честі.

Мені починає здаватися, що в цієї жінки роздвоєння особистості. Надто вже швидко в неї змінюється настрій. І хоча вона стверджує, що

пожартувала, щось я цього зовсім не певна. Хай там як, це не має значення. Інших варіантів у мене немає, тож ця робота — подарунок долі. І я скористаюся ним на повну. Хай там що. Змушу Ніну Вінчестер себе полюбити.

Коли Ніна йде, я зачиняю за нею двері. Замкнула б, але не можу. Певна річ.

Зачинивши двері, помічаю ще дещо. Якісь довгі тонкі лінії на одвірку й дверях, що тягнуться аж до підлоги десь від рівня мого плеча. Проводжу по них пучками пальців. Враження таке…

Враження таке, що двері хтось дряпав.

Дряпав, силкуючись вирватися назовні.

Та ні, це дурість. У мене просто напад параної. Інколи на старій деревині можуть бути подряпини. І нічого аж такого лиховісного це не означає.

Раптом кімната здається неймовірно спекотною і задушливою. У кутку стоїть маленький обігрівач, завдяки якому, певна річ, узимку тут затишно. Проте жодного способу охолодити повітря в спекотні місяці тут немає. Доведеться купувати вентилятор і ставити його попід вікном…

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.